

Columbia

Tidning för Columbia-konferensen.

Årg. VIII.

ROCK ISLAND ILL., och Moscow, Idaho, November 1907.

No. 11

Blifven starke.

Ett ljulligt bud för alla svaga. Såsom den trötta längtar efter hvila och den törstige efter vatten, så längtar den svaga efter kraft. Hur skönt att lefva och verka, om man har krafter nog att fullborda hvarje plikt med lätthet. Men kan budet: "*Blifven starke*" hafva någon verkan? Vore det ett människo-ord, så vore det nog fäfängt, kraftlöst. Men det är ett Guds ord. Och hans ord bruka icke vara kraftlösa. När han sade: varde ljus, så vardt det ljus. När han ännu säger till den unga eken: "*blif stark*", så blir hon stark — så småningom till dess hon trotsar den vilda stormens makt.

Nu bjuder den Helige Ande oss att blifva starka, och om vi mottaga detta bud i ett lydaktigt hjärta, så skall det icke komma fäfängt tillbaka. Låtom oss innerligt och ihärdigt bedja Gud rena våra hjärtan från den naturliga försagdheten och trotset. Så skall Guds ord finna väg till hjärtat och där mottagas med villig lydnad. — Blifven starke — det är icke närmast fråga om fysisk kraft, utan en andlig styrka. Kraft att fly det onda i hvarje gestalt och hålla oss fast vid det goda. Kraft att motstå synd och frestelse. Kraft att slå tillbaka alla anlopp af satan och alla ondskans andemakter. Men hvem är här dogse? "Vår egen kraft ej hjälpa kan." Därför blifvom starke icke i oss själfva utan i Herrens kraft. Här pröfvas strax vår lydnad. Äro vi verkligen villiga att erkänna vår egen vanmakt, icke blott med ord, utan i gärning och sanning, så att vi icke ens försök att segra i egen kraft, utan *ständigt* söka Herrens kraft? Det går starkt emot vår fäfänga.

Så gäller det att taga på oss "hela Guds vapenrustning". Sanningens bälte måste spännas *kring midjan*.
G. A. A.

Predikan

vid konferensmötets öppnande i Tacoma, Wash., den 15 okt. 1907 af pastor G. E. Rydquist.

Sällt är det folk, som förstår jubelklängen. Herre, i ditt ansiktas ljus skola de vandra. I ditt namn skola de fröjdas dagligen och upphöjas genom din rättfärdighet. Ty du är vår styrkas prydnad och med ditt välbehag upplyfter du vårt born. Ps. 89: 16—18.

En af de stora förmåner, som Guds församling har är den, att hon midt i jämmerdalen och under sin förnedringstid kan fira högtider. Israel fick fira sin första påskalamms-högtid i trälomslandet. Under århundraden af skiftande öden gingo högtidsklädda skaror upp till Jerusalem beledsagade af jubelsång för att fira högtid med Guds folk. Äfven under den 70-åriga fångenskapen, då harporna hängdes på pilträdet och man utgöt sig i klagan öfver sitt elände, kunde man höra hoppets och längtans toner i deras sång, äfven där sjöng man om Jerusalem, och däri låg en jubelklang för dem, som förstodo den.

Vårt ämne denna stund blifve:

Guds församling såsom en högtidsfrände församling.

En högtidsfirande församling är hon äfven i förnedringstiden. Låtom oss lägga märke till några orsaker, hvarför hon firar högtid, hvar öfver hon kan glädjas och fröjdas.

1. Emedan Gud för henne uppenbarat sin vilja. Psalmisten säger: "I ditt ansiktas ljus skola de glädja sig." Ljuset af Guds ansikte är hans uppenbarelse i världen. Öfverallt lyser detta ljus. Naturen själf utpekar särskilda Guds anletsdrag. Hans allmacts uppenbarelse se vi där. Etan sjunger: "Himlarna lofsjunga dina under. O, Herre, härskarornas Gud, ho är stark, som du? Herre, dina äro himlarna, din är ock jorden, jordkretsen och hvad därpå är, allt har du grundat."

I världsharmonien, i de skapade tingens ordning och ändamålsenlig-

het spåra vi Guds vishet. "Norr och söder har du skapat. Tabor och Hermon lofsjunga ditt namn." Vi skulle dock missförstå denna hans uppenbarelse, om vi icke däri äfven såge Guds godhet. Själfva hedningen ser allmaktens under i skapelsen. Filosofen härleder från samma uppenbarelse källa sin lära om alltings ursprung, en första orsak, och besjunger äfven de underbara tingens ordning och harmoni. Men blott den förstår naturens och skapelsens jubelklang, som däri ser detta anletsdrag: "Skaparens godhet." Icke hängde han väl solens eldhaf i fjärran blott för att visa sin makt. Icke färgade han himmelen så blå och tände stjärnor klara blott för att människorna skulle beundra hans vishet. Icke lät han väl naturens skiftande färgprakt framlysa för att sedan försvinna; och icke danade han människans så underbar blott för att i omväxlande former och i stegrad komplex bevisa sin vishet och makt. Nej, öfver dessa drag framlyser hans godhet. När du betraktar Guds skapelse, ser du icke detta kända anletsdrag, som drager dig i tillbedjan till Skaparen, kan du icke läsa liksom inristadt i hvarje naturföremål detta ordet: "Fader"? Då förstår du icke naturens och skapelsens jubelklang.

Sällt är det folk, som förstår jubelklängen, ty "himlarna och jorden lofsjunga ditt namn". Guds namn.

2. Guds församling har dock en högre och tydligare uppenbarelse. I skapelsen skåda vi Guds ansikte på ett dunkelt sätt. Hans mening ligger skynd för våra ögon. Synden har kastat en sky emellan oss och Gud, ett täckelse för vårt ansikte. Samvetets röst, som var ämnad att vara Guds röst i människan, är nedtystad och vi skulle famla i mörker och ovisshet med afseende på Guds vilja och mycket annat, om han icke hade så tydligt uppenbarat sig i sitt heliga ord.

Här vore ju så mycket att säga om denna Guds uppenbarelse. Men

vi hafva alla så mycken kunskap i Guds ord att vi veta hvad Guds vilja är med afseende på oss. Vi kunna innefatta denna Guds vilja uti ett enda af bibelns uttryck: "Gud vill att alla människor skola varda frälsta och komma till sanningens kunskap." Hafva vi förstätt denna hans uppenbarelse så, att det är hans vilja att hvarje människa, som kommer till världen, skall varda frälst och komma till sanningens kunskap, då hafva vi fattat grundtonen i all Guds uppenbarelse, då förstå vi hvarför Guds församling firar högtider här på jorden, och första äfven jubelklangen i dess lofsånger. Kanhända här finnes någon, som icke gör det. Jag vet, att i Tacoma, så väl som på andra platser, finnas många, som icke göra det. Många stå utom församlingen och liksom på afstånd betrakta högtidsklädda skaran, de höra kyrkklockan ringa samman, men de förstå icke riktigt hvad det betyder och kunna icke instämna med i vallfärdssången: "Jag gladdes när man sade till mig o. s. v." Ej heller kunna de instämna i gudstjänstpsalmen: "I dine huse är i dag fast bättre till att blifva, än allt det nöje och behag, som världen har att gifva. Fullkomlig glädje hos dig är, uti din bening, Herre kär, när du dig uppenbarar." Somliga hånle är sådant, menande sig ha funnit en större och bättre glädje. De hafva glömt att "världens glädje tar slut, men Guds barns glädje tar aldrig slut."

Där finnes åter andra, som ha kommit så långt, såsom finnes icke någonting sådant som en Guds församling, en Guds kärleks uppenbarelse i mänskligheten. Kanhända dock att äfven i deras hjärtan minnet bor kvar, så att om de blott finge höra jubelklangen i församlingens lofsång, deras minne skulle vakna och äfven de förstå den.

Den lutherska kyrkans högtider bära en särskild prägel och dess högtidspsalmer hafva en säregen harmoni och man måste liksom lära sig förstå jubelklangen däri. Vi känna till detta såsom sv. luth. folk. Hvilken högtidsstämning gifver icke vår sköna högmässa åt gudstjänsten! De gamla mäktiga koralerna elektrisera äfven i dag såsom de gjorde i den gamla tiden och vi förstå jubelklangen; Sällt är det folk, som förstår jubelklangen, hvilket

finner behag uti Herrens sköna gudstjänst och kan deltaga med i församlingens högtider.

3. En annan orsak till Guds församlings högtider, till hennes glädje och fröjd, är att hon tillväxer och förkofras, att Guds rikssak vinner framgång på jorden. Jag behöfver icke bevisa detta påstående; kyrkans historia bekräftar det. Af senapskernet har blifvit ett stort och skuggrikt träd. Alltid har motståndet syntts mäktigare och fienderna flera än kyrkan och Guds folk. Mot de första kristna ställde sig hela det romerska riket, beväpnadt såsom en världsöfvervinnande makt.

Vid reformationen ställde sig Rom återigen såsom en Kristusfientlig makt och riktade sitt motstånd mot en enda man med några få medtrogna.

Äfven i vår tid måste kyrkan kämpa sig fram. Blott tio procent i det kristna Amerika tillhör henne. Ändock står hon, ändock få vi tro, växer hon och förkofras. Hvad är det manne som uppehåller henne och gifver henne denna segerkraft? "Ty du är vår styrkas prydnad, och med ditt välbehag upplyftes vårt horn", sjunger Etan i vår text. Det ser nog mörkt ut ibland — i små församlingar på missionsfälten; äfven i de större församlingarna. Detta drifver pastorn och dem som vaka med honom öfver församlingens väl till trognare arbete och ifrigare bön och snart blir allt åter godt. Låtom oss aldrig glömma: "Gud med oss", "Immanuel".

Så firar Guds församling sin segerdag såsom en högtidsdag och Guds lof sjunges och Herren ser med välbehag på den högtidsfirande församlingen och säger: "Sällt är det folk, som förstår jubelklangen."

Församlingen i Tacoma firar nu i sammanhang med detta möte en sådan där seger- och högtidsdag. Vi glädjas med henne såsom konferens. Både gamla och unga förstå jubelklangen i hennes lofsång.

4. Vi kunna ju äfven tala om den enskildes erfarenheter i detta sammanhang. Älskade medkristen, du vet ju om sådana där segerdagar i ditt lif? Du kanhända icke skref upp stunden, men du är medveten om seger. Endast så kan du verkligen fira högtid med Guds församling, endast så kan du deltaga med i högtidsglädjen och förstå jubelklangen.

5. Guds församling firar högtid på jorden, emedan hon därigenom vill höja sig öfver jorden. Den stridande församlingen på jorden och den triumferande församlingen i himmelen äro innerligt förbundna med hvarandra och hafva så mycket gemensamt. Himmels församling firar en evig högtid. Församlingen här vill liksom höja sig dit upp öfver jordelifvets strider, möda och besvär för att få en försmak af den eviga glädjen.

Hon är här i sin förnedringsgestalt såsom Frälsaren var. Men hon har äfven sina förklaringsberg. Vi tala om uppmuntringar. Ja, nog behöfvas de äfven i Guds församling. Så är då Guds församling äfven en högtidsfirande församling. Låtom oss då i dessa dagar fira högtid, låtom oss glädjas och fröjdas i Herren och instämna med i lofsången till hans ära. Ty "sällt är det folk, som förstår jubelklangen. Herre, i ditt ansiktes ljus skola de vandra. I ditt namn skola de fröjdas dagligen och upphöjas genom din rättfärdighet. Ty du är vår styrkas prydnad och med ditt välbehag upplyfter du vårt horn."

"Men när tempelsången stiger andaktsfull mot himlens höjd, oro stillas, klagan tiger, hjärtat slår af helig fröjd. Själens då, från jordens grus trängande till Faderns hus, himlens tungomål re'n talar och af hoppet sig hugsvalar.

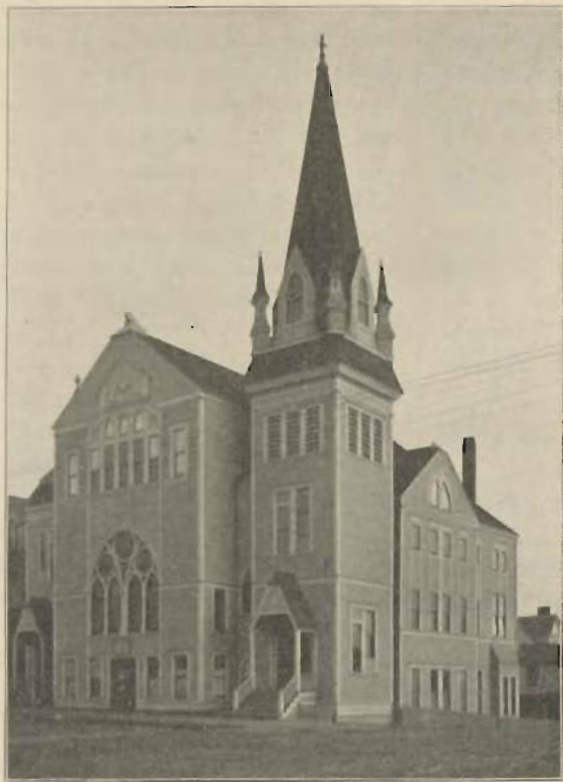
O, min själ, du skall dig svinga till det Salems berg en gång, där kerubers harpor klinga bland de sällas segersång. Låt ditt lof, ditt böneljud, gå i förväg hem till Gud, medan än du följd af sorgen irrar utom fadersborgen."

Sällt det folk, som förstår jubelklangen i Guds församlings högtider. Amen.

MISSIONSMÖTE.

Columbia-konferensens allmänna missionsmöte hållet i den första sv. ev. luth. församlingens kyrka i Tacoma, Wash., i sammanhang med dess 25 års-fest den 15—20 okt.

Mötet började onsdagskvällen den 15 kl. 8 med högtidlig högmässagudstjänst. Konferenspredikan hölls af konferensens sekreterare, pastor Gustaf E. Rydquist. Texten för densamma utgjordes af Ps. 89: 16—18, med ämne: "Guds församling såsom en högtidsfirande församling." Såsom liturger tjänstgjorde pastorerna Hawkins och C. A. Tolin.

SV. LUTHI. KYRKAN I TACOMA.

PASTOR C. E. FRISK.

Efter gudstjänsten hälsade pastor loci konferensens pastorer välkomna till församlingen att med henne fira högtid, och till församlingshemmen. Konferensens ordf., pastor N. J. W. Nelson, förhindrades att närvara vid detta möte på grund af ett sorgbudskap, att hans moder dött i Afton, Minn., den 8 oktober.

Pastoralkonferens hölls följande förmiddag och börjades med bön af pastor L. O. Lindh, hvarefter följande beslut fattades:

1) att pastoralkonferensen uttrycker sitt innerliga deltagande till konferensens ordförande, pastor N. J. W. Nelson, i hans djupa sorg efter sin moder, hvilken fränfalle förhindrade honom att närvara vid detta möte, och att konferensens sekreterare får i uppdrag att meddela honom detta beslut;

2) att konferensens ordförande och kassör få i uppdrag att söka indrifva den af synoden vid sitt senast hållna möte beviljade kollekten i synodens alla församlingar;

3) att pastor N. J. W. Nelsons resignation såsom *Columbias* redaktör och manager anlagas, och att vi uttrycka vår hjärtliga tacksamhet för det trogna arbete han såsom tidningsman utfört i konferensens intresse;

4) att tidningen *Columbia* upphör att utgifvas i och med detta år;

5) att pastoralkonferensen ombeder pastor N. J. W. Nelson träffa

en sådan öfverenskommelse med A. B. C. att de, hvilka betalt för *Columbia* i förskott, måtte antingen få *Augustana* eller *Ungdomsrönnen* i dess ställe. Dessa beslut diskuterades länge och grundligt, och det var med sorg man nödsakades att upphöra med utgifvandet af *Columbia*, som vunnit så stort intresse och så många vänner inom konferensen. Sessionen afslutades med bön af pastor S. D. Hawkins.

En präktig middag serverades i kyrkans undervåning af en kommitté från kvinnornas syförening.

Kl. 2—4:30 e. m. Allmän diskussion. Bibelläsning och bön af pastor B. S. Nyström.

Pastor C. A. Toline inledde diskussionen öfver ämnet: "Gifves det större anledning uti den nutida församlingen till fröjd än sorg, till tack än klagan?" Diskussionen afbröts på angifven tid och mötet afslutades med bön af pastor S. D. Hawkins.

Kl. 8 e. m. hölls kyrkoinvigning i South Tacoma.

Kvinnornas syförening i So. Tacoma bjöd konferensens pastorer på en smaklig aftonmåltid vid deras ditkomst. Långt innan den angifna tiden för gudstjänsten var den vackra och smakfullt inredda kyrkan till trängsel fylld. Pastor M. L. Larson höll invigningstalet öfver ämnet: "Vi vilja se Jesus". Text: Joh. 12: 21. Teol. dr G. A. An-

derson höll ett kort men goit tal på engelska öfver ämnet: "The Light of God". Invigningsakten förrättades af konferensens vice ordförande, pastor C. E. Frisk, assisterad af de öfriga konferensens pastorer. Bland annat som förekom på programmet må nämnas orgel musik af prof. Hedberg, sång af Tacoma-församlingens kör och solon af fröken Olga Boman och pastor Gustaf E. Rydquist. Så afskildes och invigdes en af konferensens mindre men vackraste kyrkor till en Herrens boning, ett Guds hus. Mätte han därifrån rikligen få välsigna vårt folk i South Tacoma.

Torsdagen den 17 okt. kl. 9 f. m. hölls åter session af pastoralkonferensen.

Ett telegram från konferensens ordförande tillönskade bröderna Guds rika nåd och välsignelse. Efter förrättad bön af pastor B. S. Nyström föreläste pastor S. D. Hawkins öfver ämnet: "Växandet i nåden", grundadt på 2 Pet. 3: 18. En mycket liflig diskussion följde. Pastoralkonferensen bad inledaren att afhandlingen måtte ingå i *Columbia*.

Pastor Herman Lind invaldes att inleda diskussionen vid nästa pastoralkonferens. Säsos ämne bestämdes följande: "Ställföreträdelser". Sessionen afslutades med bön af pastor C. J. Benhard

Kl. 2—4:30 e. m. ägde kvinnoföreningarnas fest rum.

Bibelläsning och bön af pastor Carl A. Tolin.

Tal. pastor Herman Lind. Text: Apg. 9: 36; ämne: "Kvinnans deltagande i den kristliga barmhärtighetsverksamheten."

Tal: pastor B. S. Nyström. Text: Rom. 16: 1, 2; ämne: "Kvinnan i församlingens tjänst." Hälsningstal af de öfriga pastorerna. Festen avslutades med bön af pastor L. O. Lindh.

Kl. 7:30 e. m. Ett högtidligt och storslaget festprogram utfördes vid detta tillfälle. Referenten skulle gärna införa programmet i dess helhet utan kommentarier, men det har redan varit i tryck, och därför blott några allmänna anmärkingar. Festtalen hölls af dr Anderson och pastor L. O. Lindh. De talade om församlingens första tid och de svårigheter, som voro förenade med verksamheten på den tiden. I jämförelse mellan förr och nu skulle församlingen finna stor orsak till tack och jubel. Med undantag af lyckönskningar från de öfriga pastorerna var programmet musikaliskt. Hvad musikaliska anlag beträffa, så har nog församlingen i Tacoma de bästa i konferensen. Prof. Axel Hedberg framlockade de mest feststämmande toner från sitt stora och vackra instrument, pip-orgeln. Församlingskören och orkestern, om de icke rent af förvånade oss, så bevisade de dock att församlingen i Tacoma har en ungdom, som offrar både tid och talanger i församlingens tjänst. Det kom mig att tänka uppå hvilken förträfflig ungdom vi hafva i konferensen. De representera många anlag, som vänta på utbildning och kanhända äfven tillfälle att användas i församlingens tjänst. Det är skönt när ungdomen sjunger och spelar till Herrens ära.

Fredagen den 18 okt. Hela dagen tillbragtes på McNiels-ön, i vår lilla församling där. På förmiddagen firades högmässogudstjänst med predikningar af pastorerna Herman Lind och C. J. Renhard, den förre öfver texten Ps. 103 och den senare öfver Ef. 2: 19—22. Past. J. Jespersen och V. N. Thoren tjänstgjorde såsom liturger. Efter middagen gemensam middag i ett af församlingshemmen samlades man åter i kyrkan. Tänkespråk afgifvos af

de öfriga pastorerna. Denna lilla församling är en af Columbia-konferensens och Augustana-synodens förposter. Dessa församlingar utgöra yttersta gränslinien för dess verksamhet. De äro alla kämpande församlingar och kanhända därför de mest trogna. Referenten känner sig alltid rörd vid tanken på dessa församlingars nit och trohet, på de män och kvinnor, som här i yttersta västern stå såsom kyrkans skyddsvärn.

Kl. 8 e. m. Ungdomsfest i Tacoma-kyrkan.

Tvenne festtal hölls. Ett på svenska språket af pastor J. Jespersen öfver ämnet: "Tanklös och tänkande ungdom." Text: Ordspr. 24: 14; och ett på engelska af pastor Gustaf E. Rydquist öfver ämnet: "That Good Thing" Text: 2 Tim. 1: 14. Finnes i öfersättning anmärkstades i detta nummer.

Bland annat förekom äfven tvenne väl utförda musikstycken: violin-solo af Ruben Johnson och melophone-solo af Lehman Wendell.

Lördagen den 19 okt. Kl. 10 f. m. Tal till söndagsskolan af följande pastorer: C. A. Tolin, S. D. Hawkins, G. A. Anderson, C. J. Renhard, J. Jespersen, M. L. Larson, V. N. Thoren och Herman Lind.

Kl. 2—4:30 e. m. Fortsättning och avslutning af den allmänna diskussionen öfver det förut angifna ämnet.

Kl. 8 e. m. Gudstjänst i kyrkan. Predikan af pastor V. N. Thoren öfver Ps. 122: 1, och af pastor S. D. Hawkins öfver Joh. 15: 16.

Söndagen den 20 okt. Kl. 10 f. m. Högmässa, skrift och nattvardsgång.

Såsom vanligt vid våra konferensmöten var äfven denna söndag den stora högtidsdagen och höjdpunkten i festfirandet. Skriftläset hölls af dr G. A. Anderson öfver 1 Kor. 11: 28. Högmässopredikan hölls af pastor C. J. Renhard öfver dagens evangelium med ämne: "Herrens undergörande fjärrverkan". En stor skara deltog i nattvardfirandet och sökte sin Gud och Frälsare i denna välsignade måltid.

Kl. 3 e. m. Festprogram.

Äfven detta program var öfvervägande musikaliskt. Ett kort festtal hölls af pastor J. A. Levin, som just kom från Alaska för att upptaga verksamhet i konferensen. För-

samlingen hade mottagit hälsningsbref från f. d. lärare, hvilka upplästes vid detta tillfälle. Brefven voro från följande pastorer: P. Carlsson, Jos. A. Anderson, G. R. Petersen och P. A. Mattson. I den musikaliska delen af programmet deltog församlingens sångkör, orkester och musikkår, samt först och sist prof. A. Hedberg med sitt mäktiga instrument.

Kl. 7:30. Aftensång.

Predikningar af pastorerna M. L. Larsen och C. A. Tolin; den förre öfver Matt. 16: 16—18 och den senare öfver dagens epistel.

I So. Tacoma hölls gudstjänster på fredags-, lördags- och söndagskvällarna med predikningar af pastorerna V. N. Thoren, H. Lind, C. J. Renhard, J. Jespersen, S. D. Hawkins och stud. Karlström.

Herren, som gifver växten till sitt ords utsäde, och som har lofvat och sagt, att hans ord icke skall återkomma fåfängt utan göra det honom täckes, han välsigne i rikt mått detta mötes förhandlingar.

Gustaf E. Rydquist.

Kyrkliga nyheter.

Pastor V. N. Thoren i Everett är kallad till Bellingham-pastoratet. Missionsstyrelsen har befriat honom från plikten att stanna tre månader i Everett efter uppsägelsen. Det synes vara hans afsikt att flytta till Bellingham så fort han kan bli färdig. Det är glädjande att Bellingham-pastoratet, som så länge varit vakant, nu har utsikt att få egen lärare.

* * *

La Conner. Den 1 okt. dog mr Nels Pearson, en af samhällets äldre och välkände settlare. Han hade haft hjärtlidande i två år. Han efterlämnar änka och fem barn. Begravningen, som ägde rum den 3, var ovanligt stor. Läkpredikan hölls på engelska öfver orden: Till dig, Herre, upplyfter jag min själ.

Den 21 okt. firade Bethsaida-församlingen sin pastors födelsedag. Församlingen och många andra vänner voro samlade i "Hallen". Albert Johnson och C. O. Kempe höll tal, Sven Olson hade skrifvit verser. Fred Anderson framlämnade gålfvan, som var ovanligt stor. Pastorn tackade. Församlingen sjöng: "O Jesus, var min sällskapsvän" och "Hela vägen går han med mig." Än en gång: hjärtligt tack för he-

ders- och kärleksbevisningen. Kärlekens Gud skall löna all kärlek!

* * *

Portland. Augustana. Vid nattvardsgången söndagen den 6 oktober ökades församlingens medlemsantal med följande personer:

Fred W. och Mathilda Nordquist med fyra barn, från Ashland, Wis.;

Mrs Amanda Edlund med tre barn, från Muskegon, Mich.;

Amy Nordin, Hjalmar Nordin, Eveline Dahlgren, Alice Dahlgren, från Immanuel, Portland;

Alfred och Ada Lindhe, från f. d. Sions-församlingen, Portland.

Följande intogos på bekännelse: Anders Dahlgren med ett barn;

G. A. och Sophie Ryden med två barn;

Axel och Dorothy Hanson.

Alla tillsammans räknas 14 kommunikanter och 10 barn. Församlingen räknar nu 89 kommunikanter och 82 barn. Ännu flera torde före årets slut ingå. Öfver tillväxten känner sig församlingen mycket uppmuntrad och tacksam till Gud.

Kyrkan är, då detta skrives, redan under tak. Går allt väl hoppas vi få fira första gudstjänsten i kyrkan senast första söndagen i advent den 1 dec.

Kvinnoföreningen bjöds af mrs A. Lindhe, 386 Vancouver ave., den 10 och Y. L. S. af Edith Olson, 831 Halsey st., den 11 och Willing Workers af Clara Anderson, 129 Cook ave., den 5 okt.

* * *

Warren. Portland-distriktet höll missionsmöte här den 23 och 24 september. Pastorerna Renhard och Tolin voro tillstädes. Första gudstjänsten firades i John Kellbergs trädgård, då pastor Renhard predikade. På e. m. den 23 hölls samtal i C. J. Larsons hem öfver ämnet: "Hvilka äro några af de mest utmärkande kännetecknen på en sann kristen?" På kvällen samma dag firades gudstjänst i en engelsk metodistkyrka. Pastor Renhard predikade på engelska och Tolin på svenska. I samma kyrka firades gudstjänst på f. m. den 24. Utom det sista voro alla mötena väl besökta. En kollekt upptogs för konferensens mission.

Peter Peterson och hans hustru Augusta Peterson med fem barn, från McKeesport, Pa., förenades sig med församlingen. Dessa vänner hälsas hjärtligt välkomna till Warren och till Bethania-församlingen.

* * *

Everett. I redovisningen öfver i La Conner samlade medel till kyrkoskulderna i Everett skulle ock ha stått: S. P. Olson, \$10.00, hvilket härmed rättas på samma gång gifvan tacksamt erkännes.

V. N. Thoren.

* * *

Pastor Jno. E. Oslund i Brainerd, Minn., är af Salem-församlingen i Spokane kallad att blifva dess pastor.

* * *

Seattle Hemma igen! Ja, det är godt att vara hemma igen. Innan vi lämnade gamla Sverige, sågo vi åtskilligt i det kära fäderneslandet. Vi reste igenom 15 af Sveriges 26 län; voro 10 dagar i Stockholm; besökte kyrkoherde Leksell i Valskog, Vestmanland; gjorde en liten titt in i Dalarna och voro där i Leksand och Mora, där vi sågo dr P. J. Swärds graf; reste sedan söderut genom Gefle, Uppsala, Stockholm, Söderköping, Norrköping, Verno, Halmstad, Båstad och Engelholm till Malmö. Därifrån besökte vi Lund, där vi bevistade högmässan i domkyrkan, sågo Tegners hus, universitetet och utställningen. Af alla kyrkor i Sverige är nog Uppsala domkyrka den härligaste, den mest storslagna. Från Malmö reste vi genom följande stora städer och sågo rätt mycket i hvardera: Köpenhamn, Berlin, Wittenberg, Kologn, Paris, London, New York och Washington, D. C. Gud har i nåd bevarat oss från olyckor, och vi kommo lyckligt och välbergade hem den 19 sept. kl. 2 på morgonen.

Den 21 sept. samlades en mycket stor folkskara i kyrkan för att välkomna oss hem. Vår skicklige professor Edgren hade författat en särskild kantata, hvilken sjöngs vid tillfället. Församlingen skänkte oss en af de finaste och dybaraste lädergångstolar, som kunde förskaffas. Söndagsskolan uppvaktade samtidigt mrs Larsen med en utsökt fin blomsterbukett, ombunden med breda silkesband i de svenska färgerna. Ja, nog böra vi vela att vi voro välkomna hem, då man höll en så skön välkomstfest för vår räkning. Vi äro allt för ovärdiga all den godhet, som både Gud och människor bevisa oss.

Och så äro vi nu hemma i arbetet igen. Hvilotiden har varit oss till stor nytta. Gud gifve oss nu sin nåd att troget och flitigt använda

de förstärkta krafterna till hans rikets fromma och hans namns ära.

På församlingens begäran hafva föreläsningar hållits tvenne aftnar öfver den fullbordade resan. Åhörareskarorna voro stora, och de visade med sin odelade uppmärksamhet att de voro intresserade i hvad som sades.

Söndagen den 6 okt. förökades vår församling med 15 nya medlemmar, alla kommunikanter. En stor skara gäster framträdde till Herrens bord. Det är mycket glädjande att se så många nattvardsgäster och så många unga ibland dem.

* * *

Cordelia. Denna lilla församling har nyligen genom döden förlorat en af sina trogna medlemmar. Mrs Anna Lovisa Carlson, mr Loth Carlsons maka, hädankallades efter blott en kort tids sjukdom den 22 oktober i en ålder af 46 år och 5 dagar. Hon var född den 17 oktober 1861 och ankom till Amerika och denna plats 1887. Blef den 19 november samma år i äktenskap förenad med sin nu efterblifne make och följande dag intogs hon i församlingens gemenskap. Hon var en anspråkslös kvinna, from och gudfruktig och förde en god umgängelse. Hennes sjukdom var af sådan art att hon fick utstå svåra plågor innan befrielsen kom och skänkta henne ljuflig hvila. Begrafningen ägde rum den 24 under stort tillöpp af deltagande vänner och förrättades af den norsk-luth. pastorn från Moscow, emedan församlingens pastor då ännu icke återvändt från resan till sin moders begrafning. Den aflidna sörjes närmast af make och fyra barn: sönerna Charlie, Josef och Albin samt dottern Frances jämte andra släktingar och många vänner. Frid öfver hennes minne!

* * *

Moscow. Vår kvinnoförening höll sitt senaste möte hos mrs Gottfrid Lundquist den 9 okt. Det var väl besökt och inkomsten i enlighet därmed.

Söndagen den 13 okt. hade församlingen glädjen att i pastors fränvaro få ett besök af prof. Josef Alexis från konferensläroverket i Cœur d'Alene. Han predikade både i högmässan på f. m. och i aftonsången på kvällen. Tack för besöket och väntjänsten och välkommen igen!

Ett högtidligt bröllop firades i församlingen den 30 okt., då herr Chas. J. Petersons äldsta dotter, Minnie, i äktenskap förenades med hr Erik N. Öberg. Bröllopet firades i brudens föräldrahem i närvaro af en stor skara inbjudna gäster. Båda de unga tu äro medlemmar i församlingen. *Columbia* gratulerar hjärtligen!

Columbia,

officiellt organ för Columbia-konferensen, utgifves den 1:sta i hvarje månad af Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Redaktör:

Pastor N. J. W. NELSON,
823 East 5th St.,

MOSCOW, IDAHO

Medredaktörer:

Pastor B. S. Nyström och
Pastor G. A. Anderson, D. D.

PRENUMERATIONSPRIS:

För helt år i förskott.....50 cents.
För helt år till Sverige65 "

Columbia.

VOL. VIII. No. 11.

November 1, 1907.

Published monthly by
Augustana Book Concern,
Rock Island, Ill.

Price
50 cents a year.

Entered at Rock Island Post Office as second class mail matter.

OBSERVERA!

Datot å adresslappen utvisar, till hvilken tid tidningen är betald.

Då prenumeration insändes, framflyttas datot å adresslappen, hvilket utgör vårt kvitto.

Sker något misstag, så underrätta oss. Likaså om tidningen icke kommer regelbundet.

Tycker ni om tidningen, så tala om det för er granne och bed honom prenumerera.

KONFERENSENS ÄMBETSMÄN.

Pastor N. J. W. Nelson, ordförande,
823 E. 5th st., Moscow, Idaho.

Pastor C. E. Frisk, vice ordförande,
811 So. 8th st., Tacoma, Wash.

Pastor Gustaf E. Rydquist, sekreterare,
1717 Franklin ave., Astoria, Oregon.

Pastor Carl J. Renhaed, kassör,
150 N. 19th st., Portland, Oregon.

Den för hela kristenheten så betydelsefulla och i synnerhet för vår lutherska kyrka så minnesrika reformationstiden är nu åter kommen. Inom den lutherska kyrkan jorden rundt höra nu reformations- och Gustaf Adolfs-fester till ordningen för dagen. Man begrundar, man talar och skrifer om Guds stora och härliga gärningar genom sina utkorade redskap. Man prisar Gud, som uppväckte den mäktige andlige stridshjälten Martin Luther, genom hvilken ljuset, Guds heliga ord, åter sattes på ljusstaken efter att under medeltidens långa och dystra natt det hade stått under skäppan, där gömdt af den blodbesudlade romerska kyrkan. Hur gripande är det icke att läsa om hur den ringe munken fann ett exemplar af den heliga skrift, med begärlighet tillägnade sig dess dyra innehåll, hur han växte under Guds Andes föstrande ledning, bereddes för sitt stora lifsverk och i Guds kraft utförde detsamma. Och sedan, när evangeliet frihet hotades och fara var att den skulle förloras, hade Gud åter den rätte mannen i Gustaf II Adolfs

person till hands för att vända ett till utseendet oundvikligt nederlag i en härlig seger. Den evangeliska frihetens sak var räddad och dess dyrbara förmåner tillförsäkrade världen. Förvisso erbjuder allt detta anledning att fira fester af tack och lof till Guds ära.

* * *

Men ett blott yttre iakttagande af dessa högtider och ett tillfälligt beundrande af de storverk, som de nämnda hjältarna och deras trogna medkämpar utförde skall väl ändå blifva ofruktbart. Liksom ett blott yttligt aktgifvande på Guds ord ej medför hjärtats omskapelse och ett nytt lofverne. Att se på maten, bestode den af aldrig så kräsliga rätter, mättar icke! Rätt firas dessa högtider och sann välsignelse får man af de Guds välgärningar, hvarom de erinna, endast då man låter den Guds kärlek de vittna så välfärligt om, draga enom till honom, så att man i sanning tillägnar sig de evärdeliga förmåner, som därigenom åt oss vunnits. Luther mottog Guds ord till sitt eget hjärtas tröst och saliga hopp och så blef han medlem i Guds hand att skänka det åt dig och mig. Om vi i liknande måtto mottaga det, skola våra fester medföra åsyftad välsignelse. Då kunna kanske ock vi blifva medlem i Guds hand att skänka hans ord åt någon arm syndare. Må ändamålet med och betydelsen af våra reformations- och Gustaf Adolfs-fester af oss alla väl behjärtas, så att de icke blifva allenast "en ljudande malm och en klingande cymbal."

* * *

Af privata och offentliga meddelanden rörande det nyligen i Tacoma hållna konferensmötet framgår, att det var ett högligen trefligt möte. Djupt kände vi saknaden af förmånen att få vara med. Ett någorlunda fullständigt referat öfver hvad som förekom finnes i detta nummer. Om någon därvid frågar, hvarför vi infört blott en pastors predikan och tal, så är svaret det: Det är allt vi fått. Församlingen i Tacoma är att gratulera med anledning af sina fyllda 25 år. Blott endels kunna vi ana församlingens betydelse för våra landsmän där under den tiden. Må Gud rikligen välsigna församlingen allt framgent, att den må vara en klart lysande fyrbalk, som genom de heliga nådemedlen visar seglaren öfver lifvets baf den rätta kursen till den himmelska hamnen.

Pastor C. E. Frisk har tillsändt oss en af församlingen i Tacoma med anledning af sin högtid utgifven "Minnesbok", som i ord och bild framställer församlingens verksamhet i dess olika förgreningar, dess strider och segrar under de svunna tjugofem åren. Boken, som är 50 sidor stor, innehåller alltögon intressant läsning och bör blifva ett värdefullt minne för i synnerhet hvarje församlingsmedlem. Tyvärr lämna dock illustrationerna och den typografiska utstyrelsen i öfrigt åtskilligt att önska.

* * *

Referatet öfver senaste synodalmötets förhandlingar utkom förliden månad. Det är en rätt diger volym på 352 sidor. Det är alltid högligen intressant att genomögnå hvarje nytt referat, ty det ger en sammanträngd och dock öfverskådlig bild af synodens storartade och omfattrika verksamhet. Gärna skulle vi vilja lämna en kort redogörelse öfver innehållet, men hinna ej därmed denna gång. Blott må nämnas, att detta års referat är af synnerligt intresse särskildt på grund af att det innehåller det nya af synoden rekommenderade förslaget till församlingskonstitutionen. En af de mest radikala förändringar i densamma är den att synoden nu gifvit de församlingar, som så önska, rätt att införa kvinnorösträtt. Men därvid har synoden blott följt i Columbia-konferensens fotspår! Ty den förmanen gaf vår konferens at dess kvinnliga medlemmar för ett tiotal år sedan. I friskt minne är ännu hur synoden på den tiden ansåg vår konferens för en smula kättersk på grund af dess tilltag! Och nu har synoden själf gjort sig skyldig till samma kätteri! Samnerligen, "Tiderna förändras och vi med dem!"

* * *

Kristendomen har alltid haft sina motståndare och beläckare. Och ännu finner man här och där rikliga praktexemplar af det släktet. Ett alldeles färskt exempel därpå finner man i tidningen *Vaktaren* i Seattle för den 2 sstlidne oktober. På första sidan i det numret har en viss framstående litteratör fatt införd en artikel, i hvilken han biter hufvudet af skaummen och frossar i sina smådefulla utgjutelser öfver den kristna religionen och dess bekännare. Han glömmar väl, att hans egen far är en vördnadsvärd präst i Sverige, och så har han i sonlig kärlek och tack-

sanhet med sin förkastelsedom öfver allt hvad kristendom heter trampat denna sin fader på halsen. Vi väntade icke något bättre från personen ifråga, ty "det dåliga trädet bär ond frukt". Men hvad skall man säga om en tidning, som intager sådan röta som artikeln ifråga innehåller i berörda hänseende? Och det en tidning, som, så vidt vi förstå, rent af gör anspråk på att vara en mönster-tidning. Dess namn är en skriande osanning och den förtjänar ingen bättre dem än att bannlysas ut hvarje hem, där det ännu finnes någon aktning och vördnad för Jesu Kristi oförligneligt sköna religion.

* * *

Skall COLUMBIA dö? Enligt beslut af pastoralkonferensen skall hon vid slutet af innevarande år upphöra med sina besök i de många hemmen inom vår konferens. Se annorstädes referat öfver det nyligen i Tacoma hållna allmänna missionsmötet. Hvad säga våra ärade läsare om den saken? Vore det icke i sin ordning för någon poet att i ett passande kväde föreviga minnet af COLUMBIAS sju och ett halft åriga kamp för tillvaron att nedläggas på grafven? Då vi icke kunde närvara vid mötet, så insände vi vår resignation hvad redaktörs- och "manager"-sysslan vid tidningen beträffar. Andamålet därmed var icke precis att döda tidningen. Vi trodde de öfriga pastorerna vore fullt mäktiga att aflösa oss för någon tid, ty åtskilligt bekymmer och arbete är förenadt med tidningens utgifvande, och en tids frihet därifrån hade varit kärkommen. Det fattade beslutet är emellertid ett nog tydligt vittnesbörd därom, att ingen af bröderna vill åtaga sig tidningsbeslyret. Det är just icke precis roligt att se COLUMBIA nedläggas. Hvad den slutliga utgången skall blifva, får framtiden utvisa. Men möjligt är, att det fordras mera än ett beslut af pastoralkonferensen för att åstadkomma det med beslutet åsyftade!

Insamlingen för missionen.

Bidragen ha ännu icke helt slutat att inkomma, hvilket gläder oss.

Under senast gångna månad ha vi haft nöjet mottaga gåfvor som följur:

Pastor Martin L. Larson	...	\$10.00
Dr G. A. Anderson	10.00
John H. Johnson, Moscow	...	1.00
Henry Roewe, Moscow50
Förut redovisadt	168.80

Summa till dato \$190.30

Hjärtligt tack till alla gifvare!

N. J. W. NELSON,

Moscow, Idaho.

COEUR D'ALENE COLLEGE.

Konferensens läroverk.

Om eljes någon känt sig en smula böjd att betrakta med en viss reservation hvad som skrivits om vårt skolbygge, så torde orsaken därtill härmed vara undanröjd, ty nu kunna vi visa "syn för sägen". Se på bilden af vår första skolbyggnad! Ser den icke ut att vara en ganska ståtlig byggnad? Och den är nu fullt färdig utom det att alla rummen ännu icke äro möblerade. Rummen i bottenvåningen användes till lektionssalar och de två öfre våningarna innehålla boningsrum för de studerande. Alla rummen äro rymliga, ljusa och trevliga. Skolan har ett verkligen ypperligt läge. Förtjusande blir platsen, så snart marken

blifvit planerad och bevuxen med gräsmatta. Till vänster på bilden synes en mindre byggnad bakom hufvudbyggnaden. Den är helgad åt den kulinariska konsten.

Den 30 september höll direktionsens exekutiva kommitté möte vid skolan för att afsyna byggnaden. Allt befanns vara tillfredsställande, hvadan kommittéen godkände byggmästarens arbete. Pastor Jespersion har haft ledningen af allt i sammanhang med bygget, och att han haft händerna fulla ända sedan tidigt på våren ligger i öppen dag. Men så har han också skött allt som en hel karl. Direktionen och hela konferensen står i stor tacksamhetsskuld till honom.

THE COEUR D'ALENE COLLEGE

COEUR D'ALENE, IDAHO

Columbia-konferensens Läroverk började sitt 2. dra läsår den 16 september 1907. Grundlig och tidsenlig undervisning meddelas af skickliga lärare i alla ämnen, som tillhöra följande fullständiga afdelningar:

ACADEMIC DEPARTMENT
BUSINESS COLLEGE
CONSERVATORY OF MUSIC

För vidare upplysningar tillskrif läroverkets president

J. JESPERSON,
COEUR D'ALENE, IDAHO.

Skolarbetet har varit i full gång ända sedan den 16 sept. Redan vid skolans öppnande infann sig ett glädjande stort antal elever. Och deras antal växer ständigt. I den mån skolan blir känd och man lär sig inse värdet af kristlig bildning, skola säkert våra ynglingar och jungfrur i allt större skaror samlas vid vår egen lärdomshärd. Hvad undervisningen beträffar skötes den af fullt kompetenta lärare och fål godt jämförelse med den af samma slag, som meddelas vid andra läroverk.

Skolan gästas allt oftare af vänner från när och fjärran och alla förvånas öfver hvad konferensen på så kort tid hunnit uträtta i skolväg. Och alla uttrycka oförställd tillfredsställelse med den vackra skolbyggnaden och omgifningarna. Det är en verklig njutning att vallfärda till *vår skola*. Kommen alla och pröfven på!

Fakulteten har nu under utgifning en vacker illustrerad broschyr med utförliga upplysningar rörande kurser m. m. Tillskrif pastor J. Jespersen, Coeur d'Alene, och ni erhåller med omgående ett exemplar.

❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖
 ❖ **VYKORT! VYKORT!** ❖
 ❖ Med en vacker bild af vår skola ❖
 ❖ i Coeur d'Alene. Vi ha beställt ❖
 ❖ ett antal dylika och de äro med ❖
 ❖ all säkerhet färdiga, då detta ❖
 ❖ nummer utkommit. Insänd er ❖
 ❖ rekvisition till undertecknad. ❖
 ❖ Pris: 5 cents för 2 stycken. ❖
 ❖ Samma pris i större antal. Syn- ❖
 ❖ nerligt lämpliga att skicka till ❖
 ❖ vänner och bekanta. ❖
 ❖ N. J. W. NELSON, ❖
 ❖ Moscow, Idaho. ❖
 ❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖

HANNA NILSON.

Den här gången påkallas vi att skriva en minnesruna öfver vår kära moder. Den 9 oktober kom telegrafisk underrättelse att hon kvällen förut aflidit i hemmet i Afton, Minnesota, och med första tåg anträdde den långa resan dit för att närvara vid begravningen. Vår moder föddes den 2 okt. 1826 i Reslöfs församling i Skåne, ingick äktenskap med Mons Nilson den 29 okt. 1862 och familjen utvandrade till det förlovade landet i väster 1868 och vista-

des de första 13 åren i Utah. Många voro de mödor och umbäranden, som där blef deras lott. 1882 flyttade familjen till Minnesota, där den på olika platser allt sedan varit bosatt.

Till vår moders berömmelse kan sägas, att hon var en uppriktigt from och Gud hägifven kristen, som lefde i innerlig gemenskap med sin Frälsare. Därför hade hon ock alltid bibel, psalmbok och hemlands-sångbok nära till hands och brukade dem flitigt och med dem var hon förtrogen som få. Sällan läste hon något annat. Näst sitt eget var hennes familjs andliga väl hennes högsta omsorg. Till våra ljufviga minnen hör huru innerligt hon varnade oss för synden och förmanade till gudsfruktan samt huru varm hjärtadt hon bad för oss barn, att vi måtte bli bevarade för det onda. Att hon var fullkomlig är härmed icke sagt, och sina brister kände hon och beklagade. För tolf år sedan drabbades hon af slaganfall och den sjukdomen lämnade svåra följder efter sig, så att hon sedan var blott en skugga af sitt förra själf. Men Herren, som gör allt väl, löste i sin behagliga stund jordebanden och lät henne stilla och fridfullt inslunna i den sista vilan. Hon hade uppnått den mogna åldern af 81 år och 6 dagar. Begravningen skedde från sv. luth. kyrkan i Afton den 15 okt. Församlingen där hade hon i lifstiden tillhört. Till text för sitt grif-tetal valde pastor C. E. Odell Job 19: 25, 26. Själff sökte vi vira en liten minneskrans vid älskad moders bår med ledning af Fil. 1: 21. Sedan lades stoffet till ro bredvid makens, som några år förut gått ur tiden.

Den aflidna sörjes närmast af dottern Bettie, som med trohet vårdat henne under de senaste dystra åren, och tecknaren af dessa rader, fyra syskon och talrika andra släktingar och en stor vänkrets.

Hvila i frid, kära moder, till uppståndelsens saliga dag!

N. J. W. NELSON.

Det goda.

Ungdomstal vid konferensmötet

AF PASTOR G. E. RYDQUIST.

“Förvara genom den Helige Ande, som bor i oss, det goda, som blifvit dig obetrodt.” 2 Tim. 1: 14.

Timoteus var ännu en ung man, då Paulus skref detta bref till honom. Han var född och uppfostrad

af gudfruktiga föräldrar och hade från barndomen fått lära sig de heliga skrifterna. Vi veta ej så särdeles mycket om hans barndoms hem. Hans fader var en grek, som kommit till tron på Israels Gud. Denne var redan död då Paulus träffade Timoteus. Hans moder var judinna och hette Evnike. Hon fruktade Gud med hela sitt hus, och Timoteus var hennes hjärtas ögonsten. När Paulus kom till Lystra för andra gången, blef han bekant i detta hus. Timoteus var då omkring 18 år gammal. Från denna tid upptog Paulus honom såsom lärjunge. Han följde med Paulus på hans missionsresor, och var sällan skild från honom, utom vid de tillfällen, då han blef skickad till andra orter, att liksom tråda i aposteln's ställe. Så var han icke blett Pauli lärjunge, utan hans medhjälpare, hans förtrogne, hans älskelige son. Timoteus hade varit Pauli lärjunge och medhjälpare 15 år då han mottog detta bref ur hvilket vår text är hämtad. Paulus var nu på väg till Rom för sista gången. Timoteus var lämnad kvar i Efesus. Brevet skrefs troligen i Macedonien, där Paulus någon tid uppehöll sig. Af brevet framgår det att aposteln liksom anar hvad som förestår honom i Rom. Däri andas kärlekens vemod i afskedets stund. Det är särskildt trenne viktiga saker han ville lägga på Timotei hjärta, nämligen: att han skulle bevara det honom anförtrodda goda, att han icke skall skämmas för Kristi evangelium, och att lida och ungälla såsom en god Kristi stridsman. Affallen voro särskildt många vid denna tid. Om vi läsa brevet i sin helhet, se vi, med hvilken sorg Paulus nämner detta. Han nämner däribland sådana, som varit föremål för hans verksamhet och som kunde öfva sitt inflytande äfven på Timoteus.

Det var en svår tid för Kristi kyrka, som nu började. Huru ringa och obetydlig var icke den lilla hop, som höjde korsets fana, jämförd med den hedniska världen. De kristna voro därtill föraktade och ännu oftare missförstådda. Hvem ville, hvem skulle förblifva trogen intill döden? Martyrhistorien svarar därpå, och kristendomen i dag bekräftar att de voro många, som förblefvo sin Herre och Frälsare trogna intill döden, som genom sin frimodighet och ständaktighet öfvervunno.

Förhållanden äro i mycket desamma i dag, som på Pauli och apost-

larnas tid, i trots af, att kristendomen har blifvit en världsreligion och en världsmakt. Kanhända skulle vi karakterisera vår tid såsom en affallets tid. När vi tänka på vårt skandinaviska folk i Amerika, så måste vi säga: "O, Gud, hvilket affall från kyrkans tro och bekännelse, från förfädernas religion." Jag behöfver icke gifva någon statistik i detta afseende. Och när vi tänka uppå deras barn, på vår ungdom huru stort är icke affallets procent. Men Gud vare tack för den ungdom vi ha, för hvarje trogen själ.

Kyrkans och kristendomens fiender äro de samma i dag, som de voro på apostlarnas tid. De hafva ännu icke öfvervunnits, besegrats och tillintetgjorts under den sekellånga striden, som har pågått. De hafva icke nedlagt sina vapen, icke ens ingått vapenvila, fastän det ibland kan tyckas så. Striden pågår ännu fastän fienderna hafva ändrat vapen och stridsätt. Det påstås att den lutherska kyrkan icke följer med sin tid. Detta kan ju missförstås, men nog har hon mycket att lära af fienderna. Vapnen har Gud gifvit henne, ordet och sakramenten särskildt. De äro gamla, det är sant, men icke utslitna. De hafva vunnit och de skola ännu vinna segrar på vår jord, ty de äro oöfvervinneliga. Men kyrkans stridsmän äro antingen rädda för att begagna dem eller föra de dem så illa, att de icke kunna vinna några segrar med dem. Ja, jag menar nu icke särskildt prästerna, jag menar dig också, min unge vän, och särskildt dig i afton. Det är alldeles nödvändigt att du känner din ställning, att du är en kyrkans, kristendomens stridsman huru ung du än är, att du vet hvad du är och hvar du är, att du känner de vapen du har, det goda du har fått, och att du behåller och begagnar det. Se där meningen med apostelns förmaning till dig du kyrkans Timoteus i dag, du unge man och du unga kvinna i denna församling. Det goda, den dyrbara skatt, som är åt Kristi kyrka ombetrodd, är Guds ord och de heliga sakramenten. Hon har fått dessa att förvara och förvalta. Och för att åter upplifva bilden, som vi nyss begagnade, det är äfven hennes vapen, med hvilka hon vinner sina segrar. Hon har fått skatten, icke att nedgräfvna och gömma, utan att bruka och förvalta. Hon har ofta missförstått ordet "förvara", men

då har hon börjat att luta mot förfall. Guds ord, som är ett svärd, skall icke sättas i skidan. Bibeln skall icke läggas i fodral och sedan sättas på hyllan eller i en predikstolsvrå. Nej, den skall brukas, svärdet skall begagnas, så att det blir skinande och klingande som stål, skarpt som ett tveeggadt svärd, till dess det går igenom själ och anda, märke och ben, och blir en domare öfver hjärtats tankar och uppsåt. Se, så har kyrkan en skatt och ett vapen, som är hennes makt. Men nu vilja vi icke tala om någonting så allmänt som kyrkan. Vi äro nu i Tacoma och vi hafva kommit för att tala till Tacoma-församlingen och enkam i afton till dess ungdom. Och jag önskade göra det i. o. m. mera inskränkt än så. Jag skulle önska att liksom tala till hvar och en af eder enskildt. Har du något af det goda om hvilket Paulus talade till sin son Timoteus? Låt oss se. Timoteus var uppfostrad i ett gudfruktigt hem, sade vi, han hade ifrån sin tidiga barndom fått lära sig de heliga skrifterna, och sedermera af Paulus fått mottaga undervisning i de kristliga trossanningarna. Detta var det goda, som hade blifvit ombetroddt åt honom. Du har ju uppfostrats i ett kristligt hem, i ett församlingshem? I lifvets första morgonstund slöts du i kyrkans sköte och din Gud upptog dig såsom medlem i det nya förbundets rike. Du har äfven undervisats allt ifrån barndomen i de heliga skrifterna. Du har lärt känna din Gud och Frälsare i hans verk och uppenbarelse. Du har det företrädet framför Timoteus, att du kan se de härliga segrar, som den kristna religionen har vunnit under tidernas lopp, och detta för att göra din kunskap mera fruktbarande, och din tro starkare.

Nu är detta ditt goda, din skatt, som är dig ombetrodd, och som du skall förvara, som du skall förvalta. Det är det vapen, med hvilket du skall vinna dina segrar, med hvilket du skall öfvervinna synd och djäfvul, ja, med hvilket du skall gå segrande igenom själfva döden. Således det goda som är dig ombetroddt är din kristliga uppfostran. Är det icke det högsta goda du äger? Är icke det en skatt, som icke kan tagas ifrån dig? Har du tänkt på det? Annat kan vara jämförelsevis godt, men detta är det goda, det bästa du äger. Det kommer ifrån Gud, all

gudhets källa. Det har sin grund i hans kärleks uppenbarelse. Dina föräldrar hade ditt samma och eviga väl om hjärtat, då de baro dig fram till Herren i det heliga depot för att öfverlämna dig i hans särskilda fadersvård. Din moder hade ditt tilliga och eviga väl om hjärtat, när hon lärde dig stappla den första länen. Din kristliga undervisning sedan i hemmet och i söndagsskolan hade såsom ändamål att bibringa dig detta goda, att lära dig känna din Gud och Frälsare, att lära dig blicka upp mot en försonad himmel såsom din lifnads mål, ditt eviga hem. Och din lärare, jag menar din pastor, huru har han icke tänkt på dig, bedit för dig och med dig att du skulle få denna skatt, denna rikedom af kunskap. Du kanhända har icke tänkt på att du i detta har en sådan skatt, som är värd mer än allt jordens förgängliga guld och silfver, en oförgänglig sådan, en skatt, som är en del af ditt eget väsen, och som icke kan tagas ifrån dig. Jag säger "kan", ty ingen makt på jorden, ej heller någon öfverjordisk eller underjordisk makt kan taga den ifrån dig. Dock, — och här sätta vi ett långt tankestreck, du kan ringakta den, förslösa den, bortbyta den såsom den förlorade sonen gjorde, mot usel svinadraf, som icke mättar, som icke tillfredsställer dig.

När nu din kristdomskunskap är detta goda, om hvilket vi försöka att tala till dig i afton, så blir frågan den, huru du skall bevara detta, huru du skall bruka denna skatt. Ett mycket använt ordspråk säger, att kunskap är makt. Och det kan icke nekas att kunskap i allmänhet är makt. Du tänker kanhända att rikedom är en makt, och mycket annat, som du kunde nämna, synes hafva större makt än kunskapen. Nog har du rätt i en viss mening. Rikedomen är en makt. Ett utaf våra mynt har ju fått tillnamnet: "Den allsmåktige dollarn". Men jag förs ända säga att kunskap icke blott är en makt, utan att kunskap är makt. Det är kunskapen, som gifver den makt åt rikedom, som den har. Men nu är kunskapen makt blott när den brukas. Jag kunde äga all kunskap i världen, men om jag icke omsatte den i det praktiska lifvet, så gagnade den mig till intet och vore ett dött kapital, ett nedgräfdt län. Är nu kunskapen om jordiska ting makt, huru mycket mera

så är icke kunskapen om andliga och himmelska ting? O, min vän, himmelen sträcker sig öfver jorden i oändlighet. Det är andarnas, evighetens värld. Med all din kunskap kan du icke omfatta den, men för dig, för din kunskap öppnar sig dess portar. O, träng dig fram, träng dig in genom dessa portar, att du måtte få se Guds härlighet. Du vet, att det är evinnerligt lif att känna den ende sanne Guden och den han har sändt, Jesus Kristus. O, måtte därför ditt unga hjärta fyllas af helig längtan och åtrå efter denna kunskap, efter Guds sanna känne- den och gemenskap.

Denna kunskap blir också makt i samma mån, som du omsätter den i det praktiska kristendoms-lifvet. Med denna makt betvingar du dina andliga fiender. Den är ett strids- och segervapen satt i din hand. Din kunskap i Guds ord säger dig hvad du skall göra med din onda natur. Där skall förekomma uti ditt lif en daglig korsfästelse af ditt kött. Den gamla människan skall korsfästas och dödas med alla synder och onda lustar.

Hvad gör du, min unge vän, begagnar du detta ditt vapen i daglig kamp mot det onda i ditt eget väsen, eller har du ingått vapenhvila med denne din fiende? Och huru möter du den onda världen? Kan du säga nej till dess lockelser och stå segerfast därvid? Djäfvulen, din och alla människors afsvarne fiende, kan icke skada dig ett grand, kan icke bestå inför Guds ord, och alla hans pilar studsas mot det därmed befästade hjärtat.

När vi tänka uppå de många af- fallen från kyrkans leder, som äga rum särskildt bland de unga, så kunna vi icke annat än med Kristus ängsligt fråga dem, som ännu äro trogna: "Icke viljen äfven I gå bort?" och med aposteln förmana: "Förvara det goda, som är åt dig ombetrodt." Vi följa ofta de affällige på deras vägar och det är med djup smärta vi se huru de fördärfva sig själfva i synodens och satans tjänst, huru de förvillas och bedragas af villoandar af olika namn och slag, huru de förneka sin barndoms tro och bryta de heliga löften, som de i lifvets vår gifvo sin Gud och Frälsare. Du, min unge vän, som hör dessa ord i afton, tänk på denna sak nu och när du kommer i din ensamhet. Du har makten, vapnen stå

dig till buds hvarmed du kan motstå alla anslag och hvarmed du skall segra. Kyrkan behöfver just din ungdomskraft. Var trofast, ja, intill döden, och du skall få lifvets krona.

Kanhända att det är icke blott såsom ett försvarsmedel du fått din kunskapsmakt, utan äfven såsom ett anfallsmedel. Jag tror verkligen att äfven det är af nöden ibland. Den lutherska kyrkan är utsatt för en massa parasitfiender. Öfverallt söka kyrkans fiender att suga hennes blod och därigenom försvaga och förgifta hennes krafter. Dessa parasitfiender äro den reformerta riktningens missfoster. Där synes icke vara någon gräns för deras antal ej heller någon för deras verksamhet. Deras s. k. predikanter tränga sig in öfver allt, helst inom den lutherska kyrkans verkningskrets. De nedsätta predikoämbetet genom sin lösaktiga verksamhet och undergräfvat förtroendet till kyrkan såsom en gudomlig instiftelse. De stycka och förvränga Guds ord, de heliga sakramenten hafva ingen plats i deras religion såsom nådemedel. Därigenom ringaktas allt hvad heligt är, och det t. o. m. af ett folk, hvars trosstyrka under århundraden har legat uti ett värdebudsfullt bruk af de heliga nådemedlen. Jag ville blott här ställa denna fråga inför en ungdomlig, men intelligent åhörarskara: "Är det nu tid för oss att blott försvara oss och det goda, som har ombetrots åt oss, eller böra vi äfven gå anfallsvis tillväga? Jag blott frågar. Men kanhända du skulle önska att äfven få ett svar för att klart förstå hvad jag menar. Se här några goda råd såsom svar. Fly all kättersk lärdom såsom gift. Skilj allt sådant ifrån dig, som söker att söndra dig från din kyrka och undergräfvat din barn- doms tro. Hör du din kyrka skymfas, hennes religion, din barndoms- tro förkastas. Tänk då på din barn- doms lyckliga dar, på dina föräldrar, på ditt fädernesland, på hjälteko- nungen och de många med honom, som läto silt blod på främmande mark för att försvara den tro, som borde vara äfven dig dyrbarare än lifvet, länk på Martin Luther och många andra, som kämpat trons goda kamp för att försvara en tro i hvilken tusende af våra fäder hafva saligt fått skiljas hädan, och som man nu vill du skall utbyta mot en spotistyfter.

Är du en affälling, har du förvil- lats, så kom tillbaka till din andliga moder. Hon skall så ömt omfamna dig igen. Hon älskar dig ännu, ty du har sugit hennes modersmjölk. Kom tillbaka innan du förlorar för- troende till henne och de heliga nå- demedlen, innan du hamnar i vil- lans, otrons och fritänkeriets mörka natt.

Men vi få ej glömma att vår kris- tendomskunskap icke blott är att be- trakta såsom ett vapen, utan äfven såsom en skatt, såsom det goda. Denna skatt skall förvaras "genom Guds Ande". Vår kristendom får icke vara en död bokstafskunskap. Såsom sådan glömmas den lätt. Men såsom en lefvande kunskap föder den ständigt behof. Du känner dig där- af dragen till Herrens hus. Du kän- ner behof af att höra och begagna Guds ord. Har du en lefvande kun- skap om Gud och hans frälsnings- verk, så har du ett behof af att möta honom hvarhelst han har lofvat att möta dig, såsom i ordet och den he- liga nattvarden. Detta är den heli- ge Andes verk uti din själ. Och på så sätt förvarar du, genom den he- lige Ande, som bor i oss, det goda, som blifvit dig ombetrodt.

Pastorala förrättningar.

VIGDA:

Af pastor Gustaf E. Rydquist:

Den 21 aug.: David E. Flink o. Augusta Swenson, båda från Port- land;

den 29 aug.: Aug. Axel O. Pal- mer och Cecilia Berman, båda från Frankfort, Wash.;

den 16 sept.: Pete J. Sundberg och Sophie Week;

den 25 sept.: David R. Williams och Hildur E. Erlands, båda från Chinook, Wash.

Af pastor Martin L. Larson:

Den 28 sept.: William Blomskog och Myrtle Roemer, båda från Se- attle;

samma dag: John W. Johnson och Mrs. Katarina Nelson, båda från Pt. Blakeley, Wash.

Af pastor N. J. W. Nelson:

Den 3 okt.: Louis Peterson och Minnie Ländström, båda från Mos- cow;

den 26 okt.: Arthur O. Olson o. Amelia D. Borgen, båda från Mos- cow;

den 30 okt.: Erik N. Oberg och Minnie Peterson, båda från Moscow.

DÖPTA:

Af pastor Gustaf E. Rydquist:

Den 1 sept.: Ellen Johanna, dotter till mr och mrs August Johnson;

den 11 sept.: Frances Henriette, dotter till mr och mrs Harry Jones;

den 7 okt.: Mangor Arthur, son till mr och mrs Rasmus Akse;

den 20 okt.: Paul Eugen, son till mr och mrs John Holm, So. Bend; samma dag: Arvida Irene, dotter till mr och mrs Mikael Robb, So. Bend.

Af pastor Martin L. Larson:

Den 23 sept.: Carl Alfons, son till mr och mrs Carl Albin Peterson, Ballard;

den 2 okt.: Clarence William, son till mr och mrs Filip Olson, Seattle. Af pastor N. J. W. Nelson:

Den 27 okt.: Mary Victoria, dotter till mr och mrs C. John Carlson, Moscow;

samma dag: Clifford Bernhard, son till mr och mrs C. B. Green, Moscow.

JORDEFÄSTADE:

Af pastor Gustaf E. Rydquist:

Den 7 sept.: John Christian;

den 21 sept.: Alfred Jonathan Mattson.

Af pastor Martin L. Larson:

Den 21 sept.: Ruth Christina Johnson, 1 år, Seattle (medlem);

den 1 okt.: Pontus Robert Johnson, 17 år, Seattle;

den 2 okt.: Alfred Abrahamson, 45 år, Seattle;

den 5 okt.: Clarence William Olson, 7 dagar, Seattle (medlem).

Af pastor Carl A. Tolin:

Den 3 okt.: Carin Adelaide Swanson, 1011 E. 12 st. N. Lilla Carin dog den 1 okt. och var hon blott 3 månader och 27 dagar gammal. Hon sörjes djupt af föräldrar och åtta syskon.

Ty lugnens I vid Jesu bröst, som blöden,

och tänken i hans namn med tröst på döden!

Han ej förstörer,

han endast förer

till himlen det, som himmelen tillhör.

Ps. 493: 4.

Tre råd.*Studera!*

Ljusets port är bibeln. Öppna den! Lofnadsvishet, tröst och nådebud, rätta vägen, lifvet, sanningen den där söker finner — finner Gud. *Bed, studera!* Ut i lifvets vår lär man fort, och hjärtat tager lätt djupa intryck, som i mogna år bära frukt till gagn på många sätt.

Liksom vandraren i öknen går slö af damfylld luft och brist på bröd.

den okunnige sin lefnads år stapplar fram i mörker, brist och nöd.

Arbeta!

Friskt arbeta! Valk i handen är bättre än en kostbar fingerring. Svett på öppen panna mänskan klär, skamligt är att göra ingenting.

Mödans id gör till en fri sin träl, gifver brödet smak och näringsmust, stärker ung som gammal, kropp och själ.

danar karaktärer, ger lefnadslust.

Arbete i bön till himmelen är i motgångens och sorgens tid bästa trösten, likt en trofast vän skänker det vårt sinne lugn och frid.

Hvila!

När i väster solen sjunkit ned, lifvet i naturen går till ro, då du ock bör hafva såsom sed att till hvila gå uti ditt bo.

Hvila unna dig på dagens id!

Tacka Gud, då somnar du så godt, hvilat vid hans kärlek tryggt i frid, drömmer om allt godt och skönt du fått.

Sof i ro! En här af änglar står kring din bädd och håller trogen vakt,

att ej någon hvilans störa får, se'n du ögonlocken sammanlagt.

Jesus undervisar om ödmjukhet.

Joh. 13: 1—17.

Tvagningar voro i de heta länderna mycket vanliga, särdeles att man badade sig under de senare timmarna af dagen. Detta skedde ock hos judarna. Men utom dess var det brukligt att kort före måltiden två sina fötter, emedan dessa voro under gåendet mest utsatta för stoft och orenlighet. Detta tvående var ett göremål, som förrättades af slavar, eller af den ringaste i sällskapet. Så mycket större framlyser Herren Jesu ödmjukhet, som nedläter sig till en sådan tjänaresyssla, och det under själfva måltiden, eller sedan denna redan var begynt. Ty det heter i vår text, att Jesus stod upp af nattvarden, eller från måltiden, och efter fotatvagningen satte han sig åter ned, v. 12.

Men när han kom till Simon Petrus, utbrast denne: "Herre, skulle du två mina fötter?" Tonvikten ligger här med stort eftertryck på ordet *du*. "Skulle *du* med de händerna, med hvilka du öppnat de

blindas ögon, renat de spetsiska, uppväckt de döda, också två mina orena fötter? Aldrig skulle jag väl tillåta detta!"

Jesu svar visar, att om icke en daglig rening i Guds Sons blod och en daglig förnyelse äger rum, kan icke själen stå i fortfarande förening med Herren.

Petrus synes emellertid hafva fått ett djupt intryck af Jesu nedlåtan- de kärlek och därigenom en allt större insikt af sin orenlighet och synd, hvarför han nu utbrister: "Herre, om tvagningen tjänar till att behålla mig i din gemenskap, så att jag utan denna tvagning icke har någon del i dig, så öfverlåter jag åt dig icke allenast mina fötter, utan ock händer och hufvud, att de må bli tvagna."

Jesus svarade honom åter: "Den som är tvagen om hela kroppen, behöver endast tvås om fötterna, vid hvilka stoft och orenhet lättast hänga sig fast. Då således fötterna blifvit tvagna, är han helt och hållet ren. På samma sätt förhåller det sig ock i andligt hänseende. Under en människas vandring genom den orena världen vidlåder mycket syndastoft hennes fötter, d. v. s. hennes tankar, begär och sinneströrelser. Därför måste hon för att behålla själens renhet, och fortfrände stå i föreningen med Herren Jesus, dagligen två sig i hans dyra blod, och förnyas genom hans Heliga Ande.

Det är egentligen Herren Jesus själf, som därvid ännu dagligen måste förrätta samma dagliga fotatvagning, som en gång med sina förra lärjungar. Sedan Herren hade tvagit lärjungarnas fötter och tagit sina kläder på sig och satt sig igen, ställde han till lärjungarna den allvarliga fråga, som han än i dag ställer till hvar och en af oss: *Veten I hvad jag har gjort eder?* Hafven I förstått hvilka välgärningar jag har bevisat eder? Och har nu jag, som är eder Herre och Mästare, tvagit edra fötter, så skolen I ock inbördes två hvarandras fötter.

Hvilken innerligare uppmaning till ödmjukhet och inbördes kärlek kunde väl gifvas åt Jesu lärjungar i alla tider? Må exemplet af vår milde, ödmjuka Frälsare stå rätt lefvande för oss och mana oss att i hans efterföljd gå framåt på samma väg, som han gått före oss. "Jag har gifvit eder efterdömelse", säger han till slut, "att såsom jag gjorde eder, så skolen I ock göra."

